

Necati Göksele ile röportaj

Category: Kitapcy, Romanlar, Söhbetteşlik

написано kitapcy | 22 января, 2025

Necati Göksele ile röportaj NECATİ GÖKSEL İLE RÖPORTAJ

– Cehennem öldükten sonra gittiğimiz bir yer değil, yaşarken içimizde gömülü duran bir yerdir –

Necati Göksele, Yozgat'ta doğdu. Çocukluk yıllarından itibaren hikâyeler yazdı, karikatürler çizdi. 18 yaşından itibaren edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlandı. Üniversiteden mezun olduktan sonra TRT İstanbul Televizyonu'nda yapımcı-yönetmen olarak çalışmaya başladı. Değişik türde çok sayıda programa imza attı. Bu programlarla çok sayıda ödüller kazandı. Yazarın: «Hayat Askıda», «Kara Kadife», «Kayıp Yolcu», «Saatçi Peygamber», «Gece Gündüz», «Hayallerim Senin Olsun», «Kafam Bozuk» adlı romanları bulunmaktadır.

– Facebook sayfanıza baktığımda, ilk gözüme çarpan yukarıdaki bu cümle oldu. Gizler Defteri isimli, yanılmıyorsam henüz yayımlanmamış bir romanınıza ait. Sayfanızda devam alıntınızı da okudum, oldukça çarpıcı bir bölüm yazmışsınız. Ve etkileyici cümlelerle bezeli romanınızın neden yayımlanmadığını merak ettim doğrusu.

– Bitiremedim o yüzden. Aslında 2009 yılında yazmaya başlamıştım. 2011 yılında büyük oranda tamamladım ama bir türlü 20-30 sayfalık son bölümü tamamlayamadım. Hep bir şeyler eksik kaldı ya da beğenmedim. Onun üstüne dört roman yazdım ama o romanı bitiremedim.

– Saatçi Peygamber... Kitaplarınız arasında okuduğum ve en dikkatimi çeken bu romanınız oldu. Peygamberlik iddiasında bulunmadığını söylemesine karşın, davranışları doğrultusunda kendisine peygamberlik sıfatı addedilen saatçi ustası Kutay'ın

öyküsü.. Birkaç güzel söylev ve şansının da yardımıyla, içinde yaşadığı toplumu peygamber olduğuna kolayca inandırabilme durumunu anlatıyor roman, peygambermiş gibi davranan yakın yüzyıl insanlarına bir örnek olmuş kitapta yaşananlar. Peki, sizce de toplumu bu şekilde yönlendirebilmek, kendine inandırabilmek bu kadar kolay olabilir mi? Ve bu bağlamda, Saatçi Peygamber romanınız için, her devrin romanı diyebilir miyiz?

– Diyebiliriz. Ben inançlı bir çocuk olarak büyütüldüm ama dinlerin kafamın içinde mantığını oturtamadığım epeyce yönü vardı. Hayatım dinleri muhasebe etmekle geçti denebilir. Sonunda inanılan ya da sahte kabul edilen peygamberlere ilişkin birçok çalışmayı da okuduktan sonra Saatçi Peygamber'i yazdım. Her şeye rağmen Kutay'ı kötücül bir karakter olarak resmetmedim. Bu yüzden benzer bir konuda bir kitap yazma ihtimalim olabilir, karanlık bir sözde peygamberden bahsediyorum. Bu tür karakterlerin yüzlercesi şu anda bile aramızda mevcut. Kendilerine kimisi peygamber diyor. Bizim gibi ülkelerde bunu demeye cesaret edemediği için aslında peygamber gibi davranıp kendilerine başka sıfatlar veriyorlar, evliya, ermiş, mehdi gibi... Maalesef insanların ölüm korkusu başka bir dünya hayalini ve kendilerini o hayale ulaştırma iddiasındaki sahtekârları besliyor.

– Yine Saatçi Peygamber diyeceğim, bu romanınız aklıma doğu edebiyatının ustası denilen Amin Maalouf'u getirdi. Maalouf'un; Ömer Hayyam, Nizamülmülk ve peygamber olduğunu iddia eden Hasan Sabbah ilişkisini masalsı bir dille anlattığı Semerkant romanına bir atıf, ya da bu romanı yazmanızın esin kaynağı olabilir mi Saatçi Peygamber?

– Hayır, o kitabı okumadım. Bu benim kendi meselemdi. Bu toplumun nerede durduğu ya da niçin böyle olduğu sorusu din olgusunu bir takıntı haline getirmişti bende. 2004 yılında bu kitabın fikri oluştu. 40 sayfa kadar taslak yazdım. Sonra 8 yıl zihnimde olgunlaşmasını bekledim. Tabii o sıra kitabı oturtmayı planladığım tarihsel dönemi anlatan çok sayıda kitap

okudum ama onlar araştırma kitaplarıydı. 2012 yılında 45 günde tamamını yazıp bitirdim.

– Polisiye roman dalında yazdığınız Hayat Askıda ve devamı olan Gece Gündüz kitaplarınız da bulunuyor. Her ikisini de okudum. Yalın, sade ve içten bir dil kullanmışsınız. Bizden birilerini okuyoruz romanlarınızda. Ve kitabın baş aktörü Metin Kara; otoriteye karşı duran ve asla boyun eğmeyen, şartlar ne olursa olsun kendi doğrularını yaşayan biri. Eleştirmekten korkmayan ve de sivri dilli üstelik. Özellikle polisiye roman yazarları, gerçek hayatta yapmak istediklerini romanlarındaki kahramanlara yaptırırlar, şeklinde bir şeyler okumuştum. Sizce de böyle midir, yani sosyal medyada takip ettiğim kadarıyla siz de sistemi ve düzeni eleştirmekten çekinmeyen birisiniz. Metin Kara anarşist biri. Peki ya Necati Göksel?

– Klasik anlamda anarşist değilim. Yani devletsiz bir toplum olabileceğine inanmıyorum. Öte yandan ben toplumcu da değilim, bireyciyim. Benim için öncelikli konu kurumlar değil haklardır. Özgürlük bir haktır. Özgürce seçim yapabilmek bir haktır. Oylamadan bahsetmiyorum. Kişinin hayattaki seçimlerini özgürce yapmasından bahsediyorum. Otoritenin benim adıma sansür uygulamasına karşıyım. Otoritenin benim ne izleyeceğime, ne okuyacağıma, neden yana olup olmayacağıma karar vermesine karşıyım. Zorunlu askerliğe karşıyım örneğin. Devletin vergi alması gerekli ama KDV gibi ÖTV gibi ürünün fiyatı içine gizlenmiş vergiye karşıyım. Açık, şeffaf, denetlenebilir bir sistemden yanayım. Devlet bizi değil, biz devleti denetlemeliyiz. Dolayısıyla kişinin hakları önceliklidir. Bunun karşısına çıkabilecek her türlü güce karşı durmak, başkaldırmak ve gerektiğinde onu yıkmak zorunludur. Bu anarşizmin tarifine giriyorsa beni öyle niteleyebilirsiniz.

– Siz aynı zamanda başarılı bir yönetmensiniz, ünlü kişilerle çalıştınız, roman yazıyorsunuz. Romanlarınızdaki karakterleri oluştururken size ilham kaynağı olmuş bir ünlü var mı? Örneğin Hayat Askıda kitabınızdaki Metin Kara karakteri, bana Nejat

İşler'i anımsatmıştı. Asi, bildiğini okuyan, zeki ve burnunun dikine giden biri. Karakterleri oluştururken, yönetmen kimliğinizin bir katkısı oluyor mu?

– Hiç öyle biri olmadı. Bütün kahramanlarımı kendi içimden çıkardım. Mesela Hayat Askıda'nın meşum kadın karakteri Deniz ile iyi karakteri Selinay bir bakıma aynı kişilikten ilham alınmıştır. Biri o kişiliğin negatifi diğeri ise pozitiftir. Deniz o kişi, Selinay ise onun zıddı, olmasını arzu ettiğim kişidir. Bunun gibi şeyler...

– Türkiye'de, Kanıt dizisi dışında akılda kalan, istikrarlı bir cinai polisiye dizisi yapılmadı, en azından benim hatırladığım kadarıyla yok. Aslında çok güzel polisiye roman yazarlarımız var, hikâye sıkıntısının olacağını da sanmıyorum. Mesela Hayat Askıda ve Gece Gündüz kitaplarınızdan sağlam bir dizi kurgusu yapılabilir. Sizce polisiye dizi ya da filmlere yeterli ilgi gösterilmemesinin nedeni ne olabilir? Deneyimli bir yönetmen gözüyle bakacak olduğunuzda, bu durumu neye bağlıyorsunuz?

– Ben hiçbir Türk dizisi izleyemedim. Bizim dizilerimizin hiçbir zekâ pırıltısı taşıdığını da görmedim. Resimli radyo tiyatrosuna benziyorlar. Konuşsunlar dursunlar. Seyretmeden dinleseniz de bir şey kaçırmazsınız. Çünkü görsel bir anlatım yok ortada. Çünkü biz okuyan bir kültürden, görsel dili gelişmiş bir kültürden değil, anlatan, dedikodu yapan, tevatür eden bir kültürden geliyoruz. Aynı şey sinema filmleri için de geçerli. Eğer, biraz sıra dışı, akıl, zekâ, hikâye ve kurgu içeren bir film yapılırsa gişe oranlarının diğerlerinin çok altında kaldığı aşikâr. Sineması, tiyatrosu, okuması, yazması olmayan bir toplumun işin içine akıl konulmuş dizilerden hoşlanmaması kadar doğal bir şey olamaz. Bir toplumun seviyesi seçimlerinden anlaşılır zaten. Seçim derken kastettiğim kullandığı oy değil sadece, sanatçısı kim, şehirleri nasıl, vaktini nasıl değerlendiriyor... Türkiye'de akıllı adamı fazla yaşatmazlar, anında alaşağı ederler. Çünkü burası dünyanın tam ortasında, bir orta zekâlılar cennetidir. Aklınızı korumanın

tek yolu tıpkı diğerlerinden farksızmış gibi görünmek. Onun için de birbirinden kötü dizi ve filmler yapılıyor. İyisini yapan batıyor zaten, istisnalar kuralı bozmaz.

– Sizinle ilgili dikkatimi çeken şeylerden biri de, ilgi alanlarınızın çeşitliliği oldu. Tarih, arkeoloji, felsefe, edebiyat, sanat, sinema... Sayarken bile baş döndürüyor. Ve bu kadar çeşitliliğin romanlarınızdaki karakter seçimine de önemli bir katkısı olduğu akla geliyor. Peki, karakter seçimi ve o karakterin hikâyeye nasıl oturacağı konusunda hiç zorlandığınız oldu mu? Eğer olduysa işin içinden nasıl çıkıyorsunuz?

– İlgi alanlarımın genişliği ve çeşitliliği beni elbette geniş ufuklu ve kültürel olarak da zengin kıldı. Bu ilgi ve merak duygusu elinizde olan bir şey değil. Sizin doyumsuz bilgi isteğiniz iradenizi ele geçiriyor ya da iradeniz bizzat bu merak duygusunun kaynağı. Bu birikim karakterlerimi değil, konularımı seçmede bana büyük bir genişlik kazandırdı. Hem polisiye, hem tarihsel, hem romantizm, hem kara roman türlerinde ayrıca sufiyane ya da din olgusunu ele alan eserler verdim. Bilim kurgu tarzı eserlerim de olacak. Fakat aslında hepsi tek bir kaynaktan çıkıyor: Sizin bilgiye olan iştahınız ve zihninizin bunlar arasındaki hayal bağlantılarıyla ortaya çıkardığı hikâyeler.

– Yazdıklarınızdan; her şeyin bir gün gelip geçeceği ve hayatı çokta ciddiye almamak gerektiği, olacak olanın muhakkak gerçekleşeceği şeklinde bir izlenim edindim. Kötü anlamda işleyen sistemi ve yenedünya düzenini eleştiren anarşist ruhlu biri olarak (Bence sizi tanımlayan yegâne kelime bu diye düşünüyorum), bu iki durum birbiriyle çelişmiyor mu? Yani önce bırak kendini kadere teslim et, olacağın önüne geçemezsin düşüncesi ile kötü giden sistemi değiştirmeye bak ve kendini bu dişlinin çarkına kaptırma. Biri tasavvufi düşünce, diğeri ise daha tezat bir yaklaşım. Siz ne dersiniz?

– Ben hiçbir zaman kaderci olmadım. Coğrafya kaderdir ama

içinde ne yapacağınız size kalmıştır. Toplumların yarattığı bütün müesseseler yapaydır. Dolayısıyla gerektiğinde yıkılabilir. Tıpkı bir zamanlar sıfırdan yapıldığı gibi. Bu yüzden akla ve mantığa aykırı hiçbir kurum, kural tanımam. Hayatı çok ciddiye almamaktan kastım, bizzat insanlar tarafından oluşturulan, içinde yaşadığımız sistemin yapay olduğunu ifade etmek içindi. Eğer uyandıysanız ne ala, uyanmadıysanız zaten ben ne kadar uyarırsam uyarayım beni değil sistemi ciddiye alacaksınız. Uyandıysanız, zaten uyuyamazsınız. Kimsenin uyumasını da istemezsiniz. Çünkü artık siz sistemin dışında düşünen bir beyinsiniz. Devlete, ırka, dine, millete tapınmanın bir anlamı yok. Çünkü onlar tarihsel sürecin eseridir. Tarih ve coğrafyaya saplanıp kalmayınız. İki bin yıl önce Roma'da doğmuş olsanız bir Romalı olacaktınız. Dininiz roma dini olacaktı. Nerede doğduysanız, dilinizi, dininizi, milletinizi o coğrafya kodluyor. İçinde yaşayıp tapındığınız kurumların çoğu Fransız devriminden doğdu. Kısacası kendinizi içinde bulduğunuz tüm kurumlar, buna diliniz de dâhil sosyal olarak inşa edilmişlerdir. Etrafınızdaki her şey inşa edilmiştir. Gerçeklikle aranızdaki bağ çoğu zaman kopmuştur. Çünkü sistemin kodlarıyla düşünürsünüz.

– Yönetmenlik yaparken, belli bir senaryo üzerinde var olan karakterleri siz yönetip yönlendiriyorsunuz. Yazarlık tarafında ise senaryo da sizin, karakterlerde size ait ve istediğiniz şekli verebiliyorsunuz. Bu yönleriyle her iki sanat dalı birbirini tamamlıyor görünse de, sizin için yönetmenlik mi yoksa yazarlık tarafı mı ağır basıyor? İki meslekten birini tercih etmeniz gerekseydi mesela?

– Yazarlığı tercih ederdim. Çünkü kâğıt ile kalem arasına kimse girmiyor. Paranız yetmediği için daha yeteneksiz kameramanla çalışmak zorunda kalmıyorsunuz. Hikâyenin ruhuna vakıf olamamış dangalak bir oyuncuyu kalıba sokmak için dişlerinizi sıkmak zorunda kalmıyorsunuz. Ne kadar yetenekliyseniz o kadar yaratıcısınız.

– Hayat Askıda kitabınızın Metin Kara’sı romantik bir karakter olmuş. Öyle ki devam kitabınız olan Gece Gündüz’de bu romantizm daha da ön plana çıkıyor. Siz de öyle misiniz, yani romantik biri diyebilir miyiz sizin için?

– Ben inanılmaz ötesi romantik biriydim. Öyle görürüm kendimi. Hatta marazi denecek kadar, hastalık derecesinde romantik biriydim. Hayatıma girip çıkan iki kadın, giderken o romantik yanımdan da bir parça götürdüğü için artık o romantizmden pek azı var. Acılar insanları olgunlaştırır derler ya, aslında acılar insanları pişiriyor. Pişerken birçok şey ölür, malumunuz, sebzedeki vitamin bile ölür.

– Romanlarınızı istediğiniz gibi özgürce yazabiliyor musunuz yoksa aman suya sabuna dokunmayayım şeklinde endişeleriniz oluyor mu?

– Bu ülkede tamamen özgür hissetmeniz mümkün değil. Din tabudur. Milliyet tabudur. Mesela Ermeni meselesi tabudur. Devlet tanrılaştırılmıştır. Bu kadar çok tabunun olduğu yerde sınırsız bir özgürlük olabilir mi? Orhan Pamuk’un, Aziz Nesin’in yaşadıklarını hatırlayın. Bana gelince, oto sansür yaptığım bir tek cümlem var. O da Saatçi Peygamber isimli romanımdaydı. Rahatsız hissedeceğim bir durum olmadı çünkü ben en çok toplum ve devleti eleştiriyorum ki, bunu Türkiye bağlamında değil, küresel çerçevede yaptığım için eleştirilerim bu ülkeye mahsus değildir. Bu yüzden kimse üstüne alınmıyor.

– Sizce bir kitabın çok satması onu en iyiler listesine sokabilir mi? Bu bağlamda, sizin bir kıstasınız var mı?

– Bence bir kitabın çok satması popüler olduğu anlamına gelir. Yani ortalama zeka düzeyinin üstüne çıkmayacaksınız ki, popülasyon sizi anlasın, kitabı alsın. Ortalama zekâyâ hitap edecekseniz ve kendi zekânız onun yukarısındaysa taviz vereceksiniz. Ben de çok satmak istiyordum. Yazarak geçinen biri olmak istiyordum. Bunun için de anlaşılır olmak gibi bir

derdim vardı. Şimdi kendi dilimi buldum. Kafam Bozuk, bu yüzden ötekilerden daha katmanlı bir romandır. Beni benim zekâmla boy ölçüşecek okur alsın istiyorum. Zeki okur istiyorum. Wattpad'da okuduğu şeyleri eser sanan dangalaklar beni okumasın. Okusa da kafası basmayacak zaten, yazıktır, günahdır, kitaba, mürekkebezulümdür. Bir seviyenin üstünde olan kişi aşağıya inerek bir şey başarmış olmaz, aşağıdakini yukarı çekerek bir şey başarır. Bütün büyük insanların yaptığı budur. Uygarlık sanıldığı gibi insanlığın ortak ürünü değildir. Sayıları belki yüzlerle, binlerle ifade edilebilecek mucizevi insanların vasatı değiştirmesiyle yol alınmıştır.

– Son romanınız, Kafam Bozuk kitapçılarda yerini aldı ve gelen ilk yorumlar gayet iyi. Öncelikle okuyanı bol olsun diyelim. Peki, Kafam Bozuk nasıl bir roman, okuyucu neler bulacak içinde?

– Sert bir kahraman bulacak, “dinsizin hakkından imansız gelir” türünden. Öncekilere göre daha fazla zihni çalıştıran bir eser olduğunu düşünüyorum. Çok katmanlı bir kitap, boyutlar var kitabın içinde. Tam gerçeği bulduğunuzu sandığınız anda boşluğa düştüğünüz anlar var. Öyle ki, kitabın kahramanı her şeyi anlattığı halde anlatıcıdan da kuşku duyabiliyorsunuz. Dünyaya ilişkin farklı bir bakış açısı var kahramanın, insanlığa ilişkin de benimle aynı duyguları paylaşıyor.

– ‘‘Benim adım Ayaz. Kafam fena halde bozuk. Hiddetim şiddetimi besliyor, şiddetimse beni dünyaya karşı daha da sinirlendiriyor. Bu dandik hayatı benim ağzımdan dinlemek istersen kitabın kapağını aç, yoksa kitabı bırak ve bas git.’’ Yine oldukça iddialı bir romana benziyor, Kafam Bozuk. Bu bir dünyaya meydan okuma romanı mı yoksa?

– Kafka'nın cümlesiyle yanıt vereceğim: “Eğer okuduğumuz bir kitap bizi kafamıza vurulan bir darbe gibi sarsmıyorsa, niye okumaya zahmet edelim ki?”

– Hayat Askıda'nın baş karakteri Metin Kara, romantik bir kahraman. Sürekli vicdanı ile hesaplaşıyor. Çok duygusal, bitmek bilmeyen bir sevgi açlığı çekiyor gibi. Kendisinden yardım isteyen kimseyi kıramayacak kadar da naif bir kişilik. Oysa ki yeni romanınız Kafam Bozuk'taki kahramanımız Ayaz; ismiyle münhasır olmak üzere tam tersi bir kişilik. Hayatta belli bir amacı olmayan, ahlaki ve vicdani değerleri umursamayan, yasaların vız geldiği ters köşe bir karakter. Peki sizin hayal gücünüze en yakın karakter hangisi? Metin Kara mı yoksa Batur Ayaz'mı?

– İkisinin ortasında bir yerdeyim. Zamanın darbeleri içimdeki Metin Kara'yı çok kırdı. Benden bir Ayaz yarattı.

– Kitaplarınızı okuduğum ve anladığım kadarıyla, değişik tarzınızla edebiyat dünyasına meydan okur gibisiniz. Naif bir kitap yazdıktan sonra, bir bakıyoruz ki son derece sert iç hesaplaşmalar içeren bir türde romanınız çıkmış. Bu değişkenlik gösteren duygu iniş çıkışları sizi yormuyor mu?

– Hayır yormuyor. Ben okuru yorar mı diye soruyorum. Çünkü bu eserleri okuyan biri, hepsini aynı kişi mi yazdı diye sorabilir. Bir yandan polisiyesever bir kitle yakalamışken diğer türde verdiğim eser onlara hitap etmeyebilir. Fakat ben kitaplarımı öncelikle kendimi tatmin etmek üzere yazdığım için bu soruya bir yanıt aramıyorum. Kendimden başka kimseye meydan okuduğum da yok. Bundan kastım mütevazı olmak değil, ben yekpare bir edebiyat dünyası görmediğim gibi bu soyut kavramın içini nasıl dolduracağımı da bilmiyorum. Türkiye'deki edebiyat dünyasına her kim yön veriyorsa onlar benim yazdıklarımın habersizler. Benim dışımda çok sayıda başka iyi yazar var. Onlardan da habersizler. Her kimse bu edebiyat dünyası onların kendilerinden başka hiç kimseye faydaları olduğunu da sanmıyorum. Olsaydı Ahmet Ümit'ten beri yirmi yıldır bir tanecik olsun yeni bir isim ortaya çıkarırlardı. Yok mu, bence var ama çıkamıyor. Çünkü üstatların edebiyat dünyası fildişi kulede yaşanıyor, yeni çıkan eserler arasında değil. Bizim polisiye yazarları bunu fark ettikleri için bir birlik çatısı

altında bir araya gelme ihtiyacı hissettiler.

– Ben sizi başarılı bir yönetmen ve yazar kimliğinizle birlikte, filmlerini çok sevdiğim Quentin Tarantino'ya benzetiyorum. Sadece çok satmak amaçlı klişe romanlar yazmak yerine cesur diyaloglar içeren, okuyucuyu kendi ruhuyla hesaplaşmaya itip özgür ruhunu ortaya çıkaracak romanlar yazmak, her yazarın başarabileceği bir şey değil. Ve bunu özellikle son romanınız olan Kafam Bozuk'ta ön plana çıkardığınızı görüyorum. Evet, bence özgün ve cesur tarzınızla edebiyat dünyasına bir meydan okuma görüyorum, bu da kitaplarınızın cazibesini bir hayli artırıyor. Peki siz, kendinizi ünlü birine benzetseydiniz, bu kim olurdu? Ve tabii hangi yönüyle?

– Tarantino'ya benzetilmemi doğal karşılıyorum. Olabilecek benzetmelerden biri. Eğer kendimi birilerine benzetecek olsam Sinema dünyasının Coen kardeşlerine benzetirdim. Yine Paul Thomas Anderson'a (yönetmen) benzetirdim. Biraz Martin Scorsese'ye de benzetirdim. Hatta Woody Allen'dan bile ufak da olsa bir parça var içimde. Gördüğünüz gibi kendimi benzetebileceğim bütün kişiler sinema dünyasından. Edebiyat Dünyası'nda bir idolüm yok. Fakat ilk gençlik yıllarımda Çehov, Pirandello, Kafka, Jack London gibi yazarlardan etkilenmişim. Gördüğünüz gibi yazarlarım bile çok farklı tarzlarda eser veren kişiler.

– Şiir yazmayı denediniz mi hiç? Ki bence bu duygu yoğunluğunu şiirle de çok iyi aktarabilirsiniz okurlarınıza.

– On sekiz yaş civarımda denemiştim. Hatta Konya'da yayınlanan Konevi isimli dergide bir şiirim yayınlanmıştı. Şiiri benim yaptığım resimle süslemişlerdi. Nazım Tektaş isminde Beyazıt Kitapçılar Çarşısında kitapçı dükkânı olan şair bir ağabey vardı. Heyecanla ona götürdüm dergiyi. Baktı, baktı... Sonra "Resim pek güzel" dedi. Anlatır anlatır hala gülerim. O yaşıma göre bence fena değildi. Ben şiir yazsam biraz anlatımcı biraz da izlenimci olurum. Muhtemelen kelimelerle resim yapardım.

- Öncelikle, bize ayırdığınız değerli zaman ve sabrınız için çok teşekkür ederim. Yeni kitabınız tekrar hayırlı olsun. Necati Bey, hayata dair sadece tek bir şey söyleme şansınız kalsaydı bu ne olurdu diyerek, son cümleyi size bırakmak istiyorum.

-Dünyaya gelmesem daha iyi olurdu. Söhbetteşlik